

og lov skal holdes, og at man så også giver en kompensation – sådan som grundloven også taler om – til folk, der får indskrænkninger i deres frie og lige adgang til udøvelse af erhverv.

Men det er ikke sket i denne sag, og det har sat ondt blod hos landbruget, og det har gjort, at man ikke er indstillet på at samarbejde om miljøtiltag, som man ellers nok kunne være og kunne se fornuften i. For jeg vil gerne slå fast, at Venstre ønsker en aktiv miljøpolitik, og vi ønsker at værne naturen og sikre miljøet. Derom skal ingen tvivl være.

Vi rejser heller ikke tvivl om, at de 2 meter bræmmer har en positiv effekt på vores vandmiljø. Det er der overhovedet ingen tvivl om, at de har i forhold til kvælstofudledningen, og det er en udvikling, som vi til fulde støtter. Men det skal være rimeligt og retfærdigt.

Der er tale om, at ét erhverv alene bærer byrden for, at vi alle sammen kan få et gode: et renere og bedre og sundere miljø. Det er oven i købet kun en begrænset gruppe inden for dette erhverv, inden for landbrugserhvervet, nemlig de jordejere, der har arealer ned til åer og vandløb. Og så er det endda kun de jordejere, som har arealer ned til åer og vandløb, som er naturlige, eller som i henhold til vandløbsdirektiverne er højt målsatte. Det vil sige, at der i høj grad er tale om en selekteret befolkningsgruppe. Så derfor er sammenligningen med villaejeren, der får foretaget ekspropriation, fordi der skal anlægges en cykelsti udenfor, også fuldstændig i orden.

Vi vil i Venstre gerne give udtryk for, at de to beslutningsforslag, B 125 og B 126, der her er fremsat, har vores fulde støtte. Det er rigtig gode intentioner, der er i dem, og de er udtryk for en rimelig og retfærdig tankegang, og den må og skal på et tidspunkt ske fyldest, for ellers er lov og ret ikke længere, hvad det bør være i dette land.

Der er overhovedet ikke nogen som helst tvivl om, at den ordning, der blev indført i 1992 over for dele af landbruget, er ganske urimelig. Man begrænses i sin udnyttelsesret, man begrænses i sin frie erhvervsudøvelse, man begrænses i sin indtjeningsevne, og det gør man samtidig med, at man oppebærer fuld pligt til beskattning af de arealer, man fratages brugsretten til. Det er ganske urimeligt.

Hertil kommer, at disse regler af amtsmyndighederne nogle steder håndhæves så nidkært, at der jo ikke alene er tale om 2 meter, men måske snarere 3 meter, fordi ingen tør gå snævert

på grænsen af frygt for at blive indklaget for nutidens ridefogeder.

Derfor er der i virkeligheden tale om yderligere rådighedsindskrækning. Hertil kommer begrænsninger i den måde, hvorpå landbruget må behandle disse arealer, samtidig med man har forpligtelsen til at holde dem f.eks. ved at undgå, at der spredes flyvehavre fra bræmmearealerne. Det er et ganske urimeligt krav at stille til landbruget og stadig væk uden kompensation.

Vi ser i de her år, at antallet af vandløb og søer bliver opklassificeret, dvs. bliver pålagt bræmmepligt. Det vil sige, at i forhold til det, der bliver vedtaget før juli 1991, skærpes tingene. Flere og flere bliver omfattet af disse begrænsninger.

Vi kan diskutere, om en udmøntning af intentionerne i beslutningsforslagene skal medføre en erstatning tilbage fra 1992. Det vil jeg gerne medgive. Man kan også diskutere, om det foreslåede beløb til erstatning årligt pr. hektar er det rigtige beløb, men det vedrører i og for sig ikke det, der er meningen med beslutningsforslagene; dem er vi nemlig helt enige i.

Det, der er kernen i det her, er for landbruget ikke så meget et spørgsmål om nogle kroner og øre. Det er et spørgsmål om retfærdighed, og det er et spørgsmål om en grundlæggende tro på det, som dette land er bygget på: vores grundlov og ejendomsrettens ukrænkelighed, og det er de begreber og den opfattelse, som er landets fundament, som er blevet rokket i denne sag i en grad, så det er hæmmende for erhvervets udvikling, og så det er hæmmende for indførelsen af et bedre miljø i samarbejde med landbruget. Den tillid skal genoprettes.

Derfor skal ministeren og Socialdemokratiet ud af osteklokken og se virkeligheden i verden, ud i det åbne land og erkende realiteterne. Det er regeringens pligt. Det er i særklasse Socialdemokratiets pligt at række hånden frem og erkende, at her er begået en fejl. Der er tale om, at en urimelighed skal rettes op. Det skal imødekommes med en kompensation, sådan at tillidsforholdet mellem den lovgivende magt og statsmyndighederne og for den sags skyld amtsmyndighederne kan genoprettes til de fremmeste forvaltere af det danske miljø, nemlig landbrugerne, som er dem, der til daglig færdes i naturen, lever af den, er ganske afhængige af den, og bedst ved, hvordan man varetager den og sikrer dens fremtid.